

INFORMAČNÍ
Z P R A V O D A J
 Klub absolventů
 Vojenské konzervatoře - VHŠ
 Svazu vojáků v záloze- Praha

ČÍSLO 117

3/2016

Vážení členové klubu, dámy a pánové.

Léto již se blíží k svému závěru a my už myslíme na podzim. Lépe řečeno na druhou sobotu v říjnu, která pro letošní rok vychází na osmý den v tomto měsíci.

Je mou milou povinností, abych vás všechny, jménem rady klubu, pozval na naši výroční schůzi a následné společné posezení u dobrého jídla, nebo moku. Toto naše setkání se uskuteční, tak jako v posledních letech, v Konferenčním sále Domu armády Praha na Vítězném náměstí v Praze 6 Dejvicích. Začneme se scházet už v 8 hodin ráno, kdy bude probíhat prezentace a placení členských příspěvků. Přibližně v 10 hodin začne výroční schůze a po ní vás pozveme do místní restaurace Evropa. Každý člen dostane od rady klubu 50 korunový příspěvek na občerstvení. Podotýkám, že už od otevření bude k dispozici bufet, tak aby i ti, co přijedou z větší dálky, se mohli napít a něco malého pojíst. Pro radu klubu bude velký zadostiučiněním, když se sejdeme co v největším počtu.

15 července jsem se zúčastnil setkání bývalých členů PH Banská Bystrica k 60 výročí jejího založení. Jak tato akce probíhala, píšu ve svém článku na jiném místě tohoto Zpravodaje. Získal jsem tam další kontakty i příslib, že přijedou do Prahy na naše setkání. Velmi rádi je u nás přivítáme. Jste všichni srdečně zváni.

Budete-li někdo po nás chtít ubytování, tak mi prosím dejte včas vědět. Kontakty najdete v každém našem Zpravodaji.

Předseda rady Klubu Miroslav Průžek st.

*****

ČTVRTÉ SETKÁNÍ BÝVALÝCH ČLENŮ PH V BÁNSKÉ BYSTRICI 15.7.2016

Na toto setkání jsem byl pozván nejenom jako bývalý člen tohoto orchestru v letech 1960-1963, ale také jako předseda klubu absolventů VHŠ a VK. Setkání se konalo v prostorech bývalé zkušebny Posádkové hudby Banská Bystrica, která je dnes využívána jako aula a posluchárna Fakulty zdravotnictví, Slovenské zdravotní univerzity. Podle pozvánky bylo situováno k 60 výročí založení PH v B.B.

Na toto setkání byla také pozvaná PhDr. Marianna Bárdiová, PhD., která je členkou našeho klubu a pracovala v Literárním a hudebním muzeu v Banské Bystrici. Dále PhDr. Beáta Frčová, PhD., MPH. jako dekanka Fakulty zdravotnictví Slovenské zdravotní

univerzity a pan Vladimír Strmeň, který také působil v posádkové hudbě v období 2. světové války a v 50. letech 20. století.

Na úvod nás pozdravil bývalý člen PH jako voják zákl. s. a dnes sponzor tohoto setkání pan Jozef Pavleje. Vzpomněl na ty, kteří nás od minulého setkání opustili navždy. Byli to: Václav Foldyna, Jozef Galbavý a Miloslav Hlaváček.

První k přítomným promluvila pí Marianna Bárdiová. Že je členkou KAVK-SVZ České republiky, za to vděčí panu Bohuslavu Peškovi, se kterým navázala úzké pracovní a odborné kontakty na vědecké konferenci o vojenské hudbě v Českém muzeu hudby v Praze v roce 2005. Připomněla také, že organizovaná vojenská hudba v Banské Bystrici sem byla převedena po vzniku Československé republiky v roce 1919. Prvním kapelníkem byl Bedřich Holeček, který před tím dirigoval orchestr v Městském divadle na Královských Vinohradech v Praze. Znalosti pí Bárdiové jsou ohromující a jenom o B. Holečkovi by dokázala napsat obsáhlou práci. Jen se zmíním, kteří kapelníci zde po založení republiky působili.

Po Bedřichu Holečkovi to byl Václav Novotný, který PH spojil s Horáckovým salonním orchestrem a uskutečňoval symfonické koncerty z děl světových mistrů. V koncertech pokračoval i Rudolf Blažek. V 30. letech minulého století zde byl kapelníkem Emanuel Kaláb. S Městským divadlem zde nastudoval a premiéroval na 20 operních titulů!!! Marianna Bárdiová vyzdvihla nezapomenutelnou úlohu vojenských hudeb v meziválečném období, kteří kromě svých vojenských povinností, účinkovali v společensko-kulturním životě města a okolních obcí jako jediné profesionální orchestry v té době (krom operního orchestru v Bratislavě) a přinášeli díla evropských, českých a slovenských skladatelů, které by jinak nemohli slyšet.

Na její příspěvek navázal Vladimír Strmeň, který také působil v PH v Banské Bystrici a zavzpomínal nejen na účinkování voj. hudby, ale i na kapelníky, kteří zde působili. Byli to: Ľudovít Adamčík, Jozef Balčík, a Imrich Gažovič.

Ve vystoupení paní děkanky Beáty Frčové jsme slyšeli její nadšení z takového setkání a příslib do budoucnosti, že se v tomto zařízení budeme i v budoucnosti nadále vídat.

Ve svém vystoupení jsem se zmínil o organizaci a účelu našeho klubu a také zavzpomínal na mé tříleté působení u PH Banská Bystrica. „Budem na toto vaše stretnutie, naši slovenski bratia, rád spomínať. O Rok dovidenia.“

Zvlášť také musím poděkovat našemu členu, Jánovi Lavříkovi, který se o mě příkladně postaral.

Miroslav Průžek st.

*****

Jiří Vondrovic
V PALIČKÁCH JE MŮJ UM. A BUM !
 9 pokračování.

POSLEDNÍ SEZONA

Začátek nové sezony byl stejný jako každý rok. Změna byla jen v tom, že se změnili artisté. Byl angažován nový soubor z Anglie. Jmenovali se Piper Girls. Byla to skupina dívek, která měla v programu samostatné číslo. Ale to už trochu předbíhám událostem, na ty dívky ještě přijde řada. Rok 1969 byl nejteplejším rokem, jaký jsem u cirkusu zažil.

Zmiňuji se o počasí jen z toho důvodu, že když bylo hezky, lidé moc do cirkusu nechodili. Tuto skutečnost jsme poznali hned při prvních představeních. Cirkus se stěhoval skoro každý den na jiné místo, protože dvě nebo tři představení by byl luxus a denní provoz stál mnoho peněz, které jsme museli vydělat představeními. Proto to věčné stěhování. Na jedné štaci ve Frankfurtu nad Mohanem jsme měli hrát jenom dvakrát. Stala se tam však nehoda, která prodloužila cirkusová představení o celý týden. Červnový den byl jako vystřižený. Pod cirkusovou celtou bylo nesnesitelné horko. Diváků nebylo příliš, což jsme vždy vyzozorovali na řediteli, který nervózně pobíhal před

začátkem programu po šapitó a někdy byl sprostý i na lidi, se kterými byl jinak zadobře. Stalo se to při vystoupení bílých medvědů. Tenřáci postavili gitr, což je velká klec pro tygry, medvědy a jinou zvěř. Medvědi poslušně přibíhali do manéže, na znamení domptéra usedali na pyramidu ze silných železných schodů. Když byli všichni na svém místě, dal drezér pokyn k dalšímu úkonu. Ten spočíval v tom, že se medvědi posedali na podstavce, rozestavěné v kleci. Drezér, takový drobný mužiček, měl ten den svojí osobní premiéru. Nechal si na to ušít nový kostým v eskymáckém stylu. Docela dobře v něm vypadal a myslím, že se líbil i medvědům. Ale ta zatracená čepice. Byla to taková ušanka s úchytem pod bradu a s ocáskem na čepičce. Když šel drezér polaskat svého oblíbeného medvěda, ještě nic netušil. Medvěd mu patrně chtěl odplatit jeho přízeň a máchl mu packou po té čepici. Jeden dráp mu v ní uvízl a toho se medvěd lekl. Druhá chyba byla, že se dromptér snažil získat čepici zpět. Když se začali mezi sebou cukat, posadil se medvěd na zadní a hrábl druhou packou po dromptérovi. Začala téct krev, vyděšený medvěd ani možná nevěděl, co dělá a začal dromptéra svými drápy porcovat.

To jsou vteřinové okamžiky. V momentě byl připraven hasič, který dával povely ke spuštění vody do hadice. pro Bůh, jen to ne, proběhlo hlavou Corttimu Althoffovi, který vždy vystoupení dravé zvěře bedlivě sledoval. Hasič se nechtěl své příležitosti vzdát. Postavil se do pozoru a s očekáváním proudu vody sledoval události v manéži. Ta skýtala hrůznou podívanou. Obalen pilinami a krví ležel domptér pod rozběsněným medvědem. Voda v hadici nabírala intenzitu. To už Cortti nečekal. Vytrhl hasiči sekyrku, kterou měl zavěšenou na opasku a začal přesekávat hadici, která se pomalu, ale jistě nafukovala přibývajícím tlakem vody. Podařilo se. Roztržená hadice chrlila vodu do pilin a vyděšený hasič na ní tupě zíral. Cortti vystřelil několikrát do vzduchu slepými náboji. Medvěd vůbec nereagoval. Ostatním medvědí začali být nervozní. Corttimu nezbyvalo nic jiného, než jít do klece sám a vysvobodit dromptéra z medvědích drápů. V ruce třímал faguli. Musel se dostat k medvědovi tak, aby jej také nenapadl. Podařilo se mu to perfektně. Vrazil medvědovi do tlamy ohnivou faguli a druhou rukou vytáhl ze zubů polomrtvého dromptéra. Ten opravdu vypadal, že v něm není živá duše. Cortti ho táhl manéží za límec tak, že mu nebyla vidět hlava, která vklouzla do potrhaného kabátce. Konferenciér ohlásil další číslo a program pokračoval dál.

To všechno jsem pozoroval ze svého nejvyššího postu za bubny. Musí se hrát, i kdyby padaly trakaře. Mělo to ještě dohru. To byl vlastně ten důvod, proč jsme tam tenkrát byli týden navíc. Šlo přeci o peníze. Na večerní představení byli lidi od novin, fotografové a ti všichni chtěli vidět toho zabijáka medvěda. Před přestávkou ho polévali rybí krví, aby vypadal ještě krvežíznivěji, než byl původně. Lidská zvědavost nezná mezí

a tak ředitel na té nešťastné události ještě vydělal.

Rád bych vám vyprávěl ještě o jedné příhodě našeho kapelníka Pigiho. To jsme tenkrát jeli někam na sever, ani si nevzpomenu kam. Bylo teplo a v té době zrovna rostly houby. Pigi a František si to šinuli Renaultem, za sebou obytný přívěs. Když projížděli lesem, rozhodl se Pigi, že zastaví a nasbírá trochu hub.

Zaparkoval auto dost nešikovně, protože když se s Frantou vrátili, viděli, že v místě, kde byla skříň, něco z přívěsu vykukovalo, jako by tam byla díra. Skutečně, otvor tam prorazil zřejmě nějaký automobil, kterému ten obytný přívěs v zatáčce překážel. Pigi lamentoval, co bude dělat a přemýšlel o tom, jak to spraví. Když dorazil na místo, bylo velké haló. Seběhli se artisté i hudebníci a každý chtěl nešťastnému Pigimu poradit. Dostavil se také náš artista Ferko. Ten sdělil Pigimu, že má zbytek laminátu. Kapelník neváhal a dal se hned do opravy. Prohlásil, že to opraví nejdříve zvenku. Druhý den se pochlubil svou šikovností. Byl obdivován do té doby, než se měl oblékat do šatů na vystoupení. Laminát vytvrdl a zároveň s ním i rukávy sak, které byly na straně, kterou Pigi lepil. Zapomněl šatstvo vyndat před laminováním ze skříně. Musel násilím sako vytrhnout, ovšem bez kusu přilepené látky. To odpoledne byl otočen k divákům z profilu, aby nebyla vidět vytržená díra. Měl ale štěstí, protože v kapele hrál fundovaný krejčí, který díru dokonale vyspravil.

Psal se rok 1969 a my jsme stále naráželi na emigranty. Jednou se mi přilepil na auto Volkswagen a sledoval mě již dlouhou dobu. Měl jsem strach, jestli to není nějaký revanšista a proto jsem pro jistotu zastavil. Auto zastavilo rovněž, v těsné blízkosti mého vozu. Vystoupil asi třicetiletý člověk a začal se strašně omlouvat, že nechce být dotěrný, že mi i zaplatí za zdržení, jen když si s ním budu chvíli povídat česky...

Dojalo mě to. Poklábosili jsme si o všem možném. Pán pak poděkoval a odjel.

ŠETŘIT SE NEVYPLÁCÍ

Jmenoval se Arnošt a byl to saxofonista statné postavy. Rozhodl se, že využije kvetoucí přírody a hlavně zahrádek místních obyvatel, kterých bylo okolo placu dost, aby nasytily nejenom Arnošta.

Večer se vypravil na lup. Po chvilce hledání přeskočil malý plůtek a začal vyhledávat zeleninu. Patrně ho zaslechl majitel a šel se přesvědčit, kdo mu to trhá perníček, tedy zeleninu. Osvětleným okénkem hlavních dveří bylo vidět, jak si Arnošt počíná. Majitel domu však neotevřel, jen úzkostlivě volal na Arnoštka, aby šel k sousedovi, že ten má té zeleniny více. Ale kdepak Arné, ten se nenechal v žádném případě vyrušit a dílo v poklidu dokončil. Ale druhý den. Zelený Arné musel urychleně vyhledat lékárnu, aby alespoň trochu zmírnil stupeň bolesti v krajině břišní. Zelenina byla postříkána proti škůdcům z hmyzí říše, ale jak vidět i proti škůdcům Homo Sapiens. Sapiens?

V rámci šetření bylo dobrým zvykem zajít ke slonům a sebrat jim chleba. Byl zabalen v igelitu, takže déle vydržel. To byla běžná praxe.

Otta zase rád konzervoval sádlo se škvarky. V době škvaření si člověk musel dávat bacha, aby neuklouzl, neboť maringotka se leskla natřená tukem. A když už jsem se zmínil o Ottovi, přidám ještě jednu historku.

Každý podzim bylo v Německu zvykem dávat na chodník před dům starší, ale zachovalé šatstvo. Byly tam také boty i vyčištěné staré kabáty. Když to český hudebník zjistil, bylo jasné, že se těm balíkům podívá na obsah. Otta nasedl do svého vozu a vyjel na inspekci. Několik balíků zmizelo v útrokách jeho vozu. Možná, že bych se o tom nikdy nedozvěděl, kdyby v tu dobu nepřijela jeho manželka.

Byl už večer a najednou vidím proti mně jdoucí pár, zamilovaně do sebe zavěšený. Když jsme se k sobě přiblížili, rozpoznal jsem Ottu s paní. Neměl jsem žádný cíl, tak jsme šli všichni společně do města. Nebylo to daleko, po chvílce jsme byli v centru. Zrovna skončil biograf a vycházející lidé se začali otáčet za naší trojicí. Reklama světelného poutače pravděpodobně osvítila záda Ottovy manželky. Měla na sobě kožich, řeklo by se horních deseti tisíc. Teprve po nějaké době, když všeobecný zájem byl už dost nápadný, začalo to být manželce podezřelé. Sundala si kožich a ejhle, jaké překvapení. Ta ostuda, to bylo strašné, prohlásila Ottova manželka. V místech, kde jsou lopatky, byla viditelná díra po žehliče. Netřeba dodávat, že kožich, který Otta věnoval své ženě, byl z balíku z ulice.

Dnes se již nepamatuji, jakým způsobem se Otta z tohoto faux pas vybědl, ale určitě ho to stálo dost peněz.

Ono se šetření někdy nevyplácí.

*****

Vojenská hudba Plzeňské posádky.

Hudba účinkovala v jednom kole. Velmi často i mimo své posádky. Nejvíce jezdila do Boru u Tachova, Stříbra, Mariánských Lázní, Tachova. Prostě všude tam, kde byly hudby zrušeny.

Když Plzeňská hudba spadala pod správu posádky, tak také jednou přišel její správce oznámit hru. “ Tak Železnáku, ve 14 hodin to začne. Bude v kremaci pokládání věnců u památníku, tak ať to klapne. Bude tam ministr a Já.“

I když hudby byly již dávno ve druhé kategorii, tak se této hudby nic netýkalo. Při každém poplachu jsme dělali regulovčičky, šifranty, obsluhovali rádiostanice. A to bylo při výjezdu všech Plzeňských útvarů. Pro útvary Bor u Tachova, Stříbro, Tachov, Mariánské Lázně. Na divizi jsme drželi službu pomocníka. Také se několikrát stalo, že dozorcí byl celé hodiny ve své kanceláři, a když byl vyhlášen poplach ze západního okruhu, tak pro všechny podřízené útvary, byl organisován hudebníkem. Jako regulovčiči jsme byli první na křižovatkách a poslední jsme končili. Velmi dobře si pomatují, jak jsme odnášeli na auto Praga V3S regulovčička z křižovatky. Padal mokrý sníh, ten na něm zmrznul tak, že se nemohl ani pohnout jak byl zmrzlý. Byl z něj hotový rampouch. Po vysazení na korbu to pěkně žuchlo, když dopadl na podlahu. To byl pozounista Jiří Matějček.

Přesto, že naši inspektoři několikrát o této situaci jednali na velitelství, nic nezmohli. Až pak, po několika letech, se to trochu pohnulo. Týkalo se to ale jen hudebníků, voj. základní služby. Ti zůstali po vyhlášení poplachu na světnicích a my z povolání., jsme vždy obsadili, jako regulovčiči, hlavní bránu a křižovatky ve městě.

Na cvičení byli vždy vybráni, za nejmladší Pavel Dukát, za nestraníky Karel Slavík a za nejstarší, Josef Davídek. Poučení jsme byli za půl hodiny a jelo se na Doupov. Každému nám přidělili 7 vojáků z posádky Stříbro a Tachov a jeli obsadit bunkry. Auty jsme se přes rozbahněnou půdu a stráně nikam nemohli dostat, tak desátníci-absolventi se Skoty, nás tam dopravili.

Připravovali jsme municí proti tankům. Najednou kolem nás začaly létat kameny a cihly. Zapomněli nám zatelefonovat a oznámit začátek cvičení. Tanky měli terč na bunkru, takže nastal zoufalý úprk se schovat. Můj bunkr byl sice bez vrat, ale s výhledem na hlubokou strán se stromy, odkud jsme tanky čekat nemuseli.

Více by mohl vyprávět Karel Slavík, kterému do bunkru létaly střely. Nebo o falešné atomovce, jak byli všichni obarveni. Něco podobného zažil i Pavel Dukát. Cvičení se líbilo, jak hořely tanky. Prý jako v opravdové válce. Takže se zase vše připravovalo pro

návštěvníky z ministerstva.

Kuchyně se žádná neohlásila, takže si vojáci dělali topinky na másle a na ešusu. To bylo vše, co jsme za ty dny jedli. Po skončení cvičení pak dostal odměnu výbor, který nás tam poslal za dobře zabezpečené cvičení.

U hudby jsem měl na starosti kromě skladu výstrojního materiálu, také sklad zbraní a munice. Přesto jsem byl vybrán jako velitel stavby H pavilonu. Na schůzi, kde se o tom rozhodovalo, jsem nebyl, tak že jsem se nemohl bránit. Nezbylo mě nic jiného, než se seznámit s projektem stavby a začít stavět.

Problémy byly hned při shánění materiálu. Nic pomalu nebylo, vše prý muselo jít na stavbu Temelína. Projekt byl vypracován podle pavilonu, jaký měli v Karlových Varech. Stavba byla bez úrazu postavena a řádně zkolaudovaná.

Od hudby Posádky Plzeň, odešli vždy hudebníci co nejrychleji. Mladí školáci to nepodepsali jako z povolání, raději školu zaplatili, nebo dosloužili jako četaři v další činné službě. Ti starší se nechali přeložit, nebo odešli do civilu. Ani kapelníci zde dlouho nevydrželi a raději odešli.

Josef Davídek VHŠ 1949-51 Klar.B, housle

Poznámka. Absolventi tohoto dvouletého studia, 1. 9. 1949 nastoupili do pěší poddůstojnické školy při VHŠ ve Spišském podhradí k dokončení tříletého studia. Vyřazeni byli 15. 1. 1952

*****

CENA MINISTERSTVA KULTURY ČR PRO JAROSLAVA ZEMANA (plk.v.v.)

Ministr Kultury České republiky Daniel Herman udělil Jaroslavu Zemanovi k životnímu jubileu (80let) Cenu ministerstva kultury za hudební aktivity – za celoživotní dirigentskou a skladatelskou činnost a za propagaci české dechové hudby. Cena byla jmenovanému předána na koncertu Spojených velkých orchestrů (VDO Kolín- Dolní Chvatliny a ZUŠ Kolín) dne 25.4.2016.

Mgr, Daniel Herman
ministr kultury

V Praze dne   dubna 2016

Vážený pane Zemane,

dovolte mi, abych Vám poblahopřál jménem Ministerstva kultury i jménem, svým k významnému životnímu jubileu, které v těchto dnech slavíte,

Velice rád využívám této příležitosti, abych Vám poděkoval za vše, čeho jste dosáhl na poli dechové hudby. Svým aranžérským a skladatelským vkladem jste výrazným způsobem obohatil rozvoj české dechové hudby, která tak nalezla ohlas nejen v naší zemi, ale i v zahraničí. Svůj podíl na tom mají i Vaši studenti, kteří nadále rozvíjejí Váš odkaz. Oblast dechové hudby jste obohatil i v roli odborného hudebního redaktora pro dechovou hudbu v nakladatelstvích Panton a. Editio Bärenreiter Praha. Mé poděkování Vám náleží rovněž za Vaše předsednictví v Programové komisi mezinárodního festivalu Kmochův Kolín a za Vaši účast v odborné radě NIPOS-ARTAMA. Velmi mne těší, že Vám za Váš přínos byla v roce 2002 tehdejším ministrem kultury udělena medaile ARTIS BOHEMIAE AMICIS.

*Do dalších let Vám přeji hodně zdraví, radosti, životní pohody a i nadále neutuchající energii,
S pozdravem*

Mgr.Daniel Herman v.r.

*Vážený pan Jaroslav Zeman
Seidlova 477 Praha 4*

V roce 2002 v rámci 40. Kmochova Kolína předal osobně tehdejší ministr kultury Pavel Dostál medaili ministerstva kultury ARTIS BOHEMIAE AMICIS za šíření dobrého jména české kultury Fr.Maňasovi st., St.Horákovi a Jar.Zemanovi.

Jaroslav Zeman (stručně) narozen 6.4.1936 v Horních Chvatlinách nedaleko Kolína. 1951-1954 žák Vojenské hudební školy, kterou absolvoval v roce 1954 na pozoun a baryton. Od roku 1954-1965 působí jako orchestrální hráč (pozoun,tenor,baryton). Prošel vojenskými orchestry: Ústřední divadlo ČSLA Praha, Vojenské hudby Jince, Stříbro, Písek, Ústřední hudba ČSLA Praha. V ROCE 1965 se stává dirigentem Voj. hudby v Písku a současně (1965-1968) studuje na pražské konzervatoři dirigování (prof.V.Smetáček, K.Fiala a Fr.Hertl) V roce 1968 je ustanoven do funkce Kapelníka Voj. Hudby Písek a do hodnosti poručíka. Zde působí do roku 1975.

1975-1976 je dirigentem Ústřední hudby ČSLA, 1976-1989 je Kapelníkem PH Praha. V letech 1989-1993 je Náčelníkem Voj.konzervatoře v Roudnici nad Labem. Po odchodu do důchodu (1993) pracuje do roku 2007 jako odborný redaktor pro dechovou hudbu v hudebním nakladatelství PANTON a BÄRENREITER Praha. Od roku 1977-2008 (31let) pracuje v Dramaturgické komisi festivalu VDO Kmochova Kolín a současně působí jako umělecký vedoucí u VDO Spojů Kolín. Je autorem 80 populárních a lidových skladeb, upravil (aranžoval) na 350 skladeb (od koncertních po lidové) pro velké i malé dechové orchestry. V současné době spolupracuje s Hudebním nakladatelstvím Ladislava Kubeše a s německým Hudebním nakladatelstvím RUNDEL.

*****

Naši jubilanti

85 let	Jan Zmrzlý	12.9.	Ladislav Holý	30.9.
80 let	Teodor Osvald	18.9.	Václav Černý	11.10.
	Ján Lavrík	1.10.	ing.Josef Smolík	14.11.
75 let	Karel Kubíček	25.9.		
70 let	Stanislav Killman	22.11.	Čestmír Kirchner	23.11.
	Mgr.Jiří Lhotský	22.11.	Mojmír Valenta	6.12.

BLAHO PŘEJEME!

*****

V poslední době opustili naše řady :

Jiří Kohák *23.4.1933 +14.6.2016 trumpetista FHMV HHS a policie

Drahomír Suchý*19.7.1943 +15.8.2016 VHŠ1957-1960 křídlovka VH Příbram

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Kontaktní adresy:

Předseda:

Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov

mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz
 web stránka Klubu absolventů:KAVK.cz
 e mail: predseda@kavk.cz

Ekonom:

Ing.Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10

mobil: 777666096, e mail:jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:

Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad Labem

mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

Naše webové stránky : www.kavk.cz

ÚČTY u Fio Banky

(číslo BÚ 2800198771/2010) – běžný (B)

(číslo FK 2400198772/2010) – FIO konto-spořicí (S) v Praze.

Koncerty ÚH AČR v Městské knihovně :

6.10.,17.11.,1.12.

Vystoupení ÚH AČR u příležitosti zahájení tématické výstavy před
 budovou GŠ AČR Praha Vítězné náměstí **24.10.**

Slavnostní koncert ke Dni válečných veteránů - 10.11.

- 9. - 10.9. 20. Fišerův Bydžov festival DH Nový Bydžov
- 15.9. Holýšovská setkání s dechovkou Holýšov
- 16.9. Dechovky 21. století Žirovnice
- 26. - 28.9. Vejvodova Zbraslav
- 20.10. Holýšovská setkání s dechovkou - Holýšov
- 22.10. Přehlídka DH Muzikanti, hrajte!- Výstaviště Flora Olomouc
- 24.11. Holýšovská setkání s dechovkou - Holýšov
- 9.12. Dechovky 21.století - Žirovnice
- 15.12. Holýšovská setkání s dechovkou - Holýšov

ZPRAVODAJ č.117 vydala rada klubu - září 2016.